men ovenstaaende lyder alligevel for vore Øren som en Røst fra Enevældens Dage.

I det svenske Tidsskrift „**Dagny**“ 4 & 5 Hefte 1896 findes en Artikel af Rosalia Olivecrona: „Ær Kvinnorørelsen berettigad?“ Hun fortæller deri et Par morsomme Eksempler paa tidligere Tiders Opfattelse af Kvindesag og Kvinderet.

I Aaret 1817 var der i Sverrig fremkommet Forslag om, at ugift Kvindes Myndighedsalder skulde være 30 Aar. I Lovforslagets Motivering hedder det: „Visselig maa det siges; at Kvinden fødes til et Slags Afhængighed af Manden, og at denne Afhængighed bør vedblive hele hendes Levned igennem; men man maa ikke glemme, at denne Afhængighed, hvis den ikke skal tabe sin Hensigt, maa være valgt af Kvinden selv og i den Alder, da hendes Uddannelse er færdig, og det tilkommer ikke Loven at sætte en uvilkaarlig Tvang i Steden for denne frivillige Afhængighed.“

I Aaret 1827 var Spørgsmaalet om ugift Kvindes Myndighedsalder atter fremme, og denne Gang foresloges den sat til 25 Aar. I den Anledning fremkom der fra Gøta Hofret en Udtalelse, som ogsaa lyder ganske morsom: „Da Kvinderne i vort Land ikke uddannes til anden Virksomhed end den, som er nødvendig for den indre Husholdning, og da Kvindens egentlige Virksomhedskreds heller ikke synes at egne sig til at være større, saa følger deraf, at hun, som daglig er sysselsat med de huslige Smaa-Arbejder, ikke — saaledes som Manden — kan tænke over de større Tildragelser ude i Samfundet eller vinde den Erfaring overfor Verden og Menneskene, *at en uvilkaarlig Ret til at raade over sig selv og sit Gods uden Fare kunde betros hende.* — — — — — — — — Det forekommer os, at man i dette Tilfælde i Steden for at ville udøve en Uret mod Kvinden, langt snarere er ledet af de ædleste Bevæggrunde, ved at man, i det man overdrager Styrelsen og Forvaltningen af hendes Ejendom til dem, som gennem Slægtskabsbaand staa hende nærmest, *derved bereder hende den Ro og den stille Glæde, hvortil hun kan overlade sig, naar hun helt er afhængig af andre.* Hidtil har hun ikke kendt Omfanget af sin egen Svaghed. Ledet af Venskabets fortrolige Haand, til hvilken Loven betroer Bestyrelsen af hendes Ejendom, er hun undgaaet at falde som Offer for andres listige Beregninger. Ved Siden af en aldrende Fader eller Moder, hvem hun med Glæde har helliget sin Omsorg, lever hun uden at være lokket af Ønsket om — som selv myndig — at tænke og handle for sit eget bedste; og hun har, naar hun før eller senere indtræder i Ægteskabet, dertil medført — ikke den Indbildning, at den myndige Kvinde er lige saa god som den myndige Mand — men, da hun i sin Ægtemage kun ser en selv-